Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	7Co/65/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1113226423
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2019:1113226423.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v sporovej veci žalobcu: W.. Š. Š., I.. XX.X.XXXX, Z. U.. S..W.. Š. XXX/X, B., zastúpeného: JUDr. Pavol Gráčik, advokát, Nitra proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o zaplatenie náhrady škody, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 14.10.2016, č.k. 25C/151/2013-236, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 280 eur a vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 7 559,08 eur spolu s 5,5% ročným úrokom z omeškania od 29.6.2013 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania z r u š u j e a v rozsahu zrušenia sa v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 7 559,08 eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 29.6.2013 do zaplatenia a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 280 eur, všetko spolu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods.1, 2, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 8 ods.5, ods.6 písm. a/, § 17 ods.1,2, § 18 ods.1,3 zákona č. 514/2003 Z.z. , keď po vykonanom dokazovaní zistil, že uznesením vyšetrovateľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru MV SR zo dňa 18.10.2006, sp.zn. : ČVS: PPZ-36/BOK-C-2006 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči žalobcovi ako obvinenému za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v súbehu so zločinom marenie spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona začaté trestné stíhanie, keď na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že obv. kpt. Mgr. Štefan Ševčík, vykonával svoju právomoc vyšetrovateľa PZ spôsobom odporujúcim zákonu a to tak, že v období od 24.7.2006 až do 22.8.2006 ako vyšetrovateľ trestnej veci vedenej na odbore všeobecnej kriminality ÚJKP OR PZ v Prievidzi pod číslom ČVS: ORP-532/OVK-PD-2006 opakovane telefonicky predvolával poškodeného L. N., aby nerobil problémy a nahováral ho, aby zmenil podané trestné oznámenie zo dňa 14.7.2006, ako aj výpovede zo dňa 17.7.2006 a 17.8.2006, ktoré vypovedal ako svedok - poškodený v uvedenej trestnej veci voči obvineným V. Y., nar. XX.X.XXXX F. N. Z., I.. XX.X.XXXX, pričom kpt. W.. Š. Š. konal v úmysle poskytnúť inému neoprávnenú výhodu (a to V. Y. F. N. Z. zastavením trestného stíhania voči ním ako obvineným

na základe požadovanej zmenenej výpovede svedka - poškodeného L. N.). Uznesením prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave č.k. OPv 363/06-72 zo dňa 7.12.2006 bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru MV SR zo dňa 18.10.2006, sp.zn. : ČVS: PPZ-36/BOK-C-2006, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie ako nedôvodná zamietnutá. Žalobcovi bola obmedzená osobná sloboda a bol odovzdaný do cely policajného zaistenia dňa 18.10.2006, uznesením sudcu pre prípravné konanie Vojenského obvodového súdu v Bratislave č.k. 3Tp/461/2006-39 zo dňa 20.10.2006 bol žalobca podľa § 72 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov ust. § 71 ods. 1 písm. b/,c/ Trestného poriadku vzatý do väzby, ktorá sa začala dňom 18.10.2006 o 11.00 hod., pričom súd nariadil túto vykonávať v Ústave na výkon väzby Bratislava. Uznesením Vyššieho vojenského súdu Trenčín č.k. 2Tpo/15/2006-59 z 7.11.2006 bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Vojenského obvodového súdu v Bratislave č.k. 3Tp/461/2006-39 zo dňa 20.10.2006 podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedôvodná zamietnutá. Uznesením Vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave č.k. OPv 363/06-292 zo dňa 16.4.2007 , bol žalobca podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku prepustený z väzby , pretože pominuli dôvody na ďalšie trvanie väzby a na základe príkazu Vojenskej obvodnej prokuratúry v Bratislave z 17.4.2006 bol prepustený na slobodu. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, č.k. 1T/35/2007-VOS zo dňa 30.3.2012 bol žalobca podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby VOP Bratislava OPv 363/06 zo dňa 19.9.2007 pre skutok kvalifikovaný v obžalobe ako zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 17.4.2012).

3. Súd prvej inštancie posudzoval nároky žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v intenciách ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia prišlo dňa 18.10.2006 a uznesenie o vzatí žalobcu do väzby bolo vydané dňa 20.10.2006, teda v čase účinnosti predmetného zákona. Súd prvej inštancie konštatoval nespornosť skutkových okolnosti daného prípadu (začatie trestného stíhania voči žalobcovi, jeho následné vzatie do väzby, prepustenie z väzby a oslobodenie spod obžaloby). Žalobcom uplatnené nároky na náhradu skutočnej škody, ako aj nemajetkovej ujmy žalovaný sporoval a považoval za nedôvodné vzhľadom na neexistenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to absenciu nezákonného rozhodnutia o väzbe a nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, rovnako ako aj pre nepreukázanie existencie podmienok na vznik nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Žalovaný žiadal žalobu žalobcu zamietnuť, pretože si tento zavinil väzbu sám, ďalej namietal základ a rozsah vyúčtovaných trov obhajoby, ktorých náhradu si žalobca uplatnil v konaní ako skutočnú škodu a nakoniec žiadal, aby súd nepriznal žalobcovi úrok z omeškania, pretože rozsudok o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy má konštitutívny charakter.

4. Súd prvej inštancie v rozhodnutí uviedol, že v prípade náhrady škody uplatnenej podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu bez ohľadu na zavinenie, ktorej predpokladom je existencia škody, nezákonné rozhodnutie orgánu štátu (resp. nesprávny úradný postup) a existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, pričom všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne. Pokiaľ ide o žalovaným namietanú neexistenciu nezákonného rozhodnutia, ako predpokladu vzniku nároku na náhradu škody dospel k záveru, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č.514/2003 Z.z.. Súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994, rozhodnutie NS SR 1Cdo 53/93, 4M Cdo 15/2009, nález Ústavného súdu SR 2.ÚS 25/2011-33, uznesenie NS SR sp.zn. 4NcDo/15/2009). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Keďže v danej veci bol žalobca spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č.k. 1T/35/2007-VOS zo dňa 30.3.2012 oslobodený, pričom túto skutočnosť strany nesporovali, bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie nezákonné a uznesenie vyšetrovateľa Úradu boja proti organizovanej

kriminalite Prezídia policajného zboru MV SR zo dňa 18.10.2006 sp.zn. : ČVS: PPZ-36/BOK-C-2006 má charakter nezákonného rozhodnutia, ktoré zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú týmto rozhodnutím. Pri posudzovaní možnej aplikácie liberačných dôvodov podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. (t.j. že žalobca si zapríčinil väzbu sám minimálne vo forme nevedomej nedbanlivosti) súd prvej inštancie uviedol, že súd vzal žalobcu do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (t.j. že bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie ako aj z dôvodu , že bude pokračovať v trestnej činnosti), z odôvodnenia uznesenia o vzatí do väzby vyplýva, že konkrétne dôvody väzby videl súd v charaktere trestnej činnosti obvineného ako príslušníka PZ, ako aj v jeho funkcii príslušníka PZ , v ktorej má výraznejšiu možnosť ovplyvňovať jednotlivých svedkov, mariť resp. usmerňovať vyšetrovanie vo svoj vlastný prospech. Vyšší vojenský súd Trenčín sťažnosť žalobcu voči uzneseniu o vzatí do väzby zamietol, pričom k svojmu záveru dospel z rovnakých dôvodov ako prvostupňový súd, keď spôsob konania, ktorý sa kládol obvinenému za vinu a jeho zaradenie príslušníka PZ SR považoval za tie dôvody, ktoré odôvodňovali väzbu. Svoje závery o dôvodnosti väzby vyvodili súdy z realizovaných výsluchov poškodeného Kohúta a svedkov R.. N., E. I., V.. W., W. O. F. B. Ž.. V súlade s ustálenou judikatúrou si obvinený zaviní väzbu sám len v prípade aktívneho konania, majúceho vzťah ku väzobným dôvodom (§ 71 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku). Pre posúdenie liberačných dôvodov podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. sa na rozdiel od trestného konania vyžaduje určité konanie obvineného, ktorým dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby. Žiadne takéto skutočnosti zo súdom vykonaného dokazovania nevyplynuli. Liberačným dôvodom žalovaného vo vzťahu ku nároku žalobcu na náhradu škody môžu byť potom len zistenia o ovplyvňovaní svedkov žalobcom alebo marení objasňovania trestnej činnosti, vyplývajúce z jeho konkrétnej činnosti (takéto konanie žalobcu však žalovaný netvrdil). Ani skutočnosť, že v rámci trestného konania je potrebné vykonať výsluch svedkov, nie je podkladom pre konštatovanie, že si žalobca zavinil väzbu sám, keď táto skutočnosť nepredstavuje ani kolúzny väzobný dôvod. Naviac poškodený a svedkovia boli už vyslúchnutí (na ich výsluchy odkazuje uznesenie o vzatí do väzby). Ako na dôvody väzby bolo odkazované na skutočnosti tvoriace skutkový základ trestného činu, pre ktorý bolo žalobcovi vznesené obvinenie a ako dôvod väzby sa uvádzala funkcia príslušníka PZ, ktorú žalobca vykonával. Trestný poriadok však odôvodňuje väzbu danosťou niektorého z väzobných dôvodov a nie výlučne existenciou skutočností odôvodňujúcich podozrenie z trestnej činnosti (v opačnom prípade by sa totiž muselo pripustiť , že každé podozrenie zo spáchania trestného činu založené na nejakom skutkovom základe odôvodňuje automaticky väzbu). Súd prvej inštancie konštatoval, že za aktívne konanie žalobcu napĺňajúce liberačné dôvody v zmysle § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. potom nemožno považovať tie skutočnosti, ktoré sa kladú obvinenému za vinu a tvoria skutkový základ obvinenia ani skutočnosť, že žalobca vykonával v čase vznesenia obvinenia funkciu príslušníka PZ. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že liberačné dôvody podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú dané.

5. K žalovaným vznesenej námietke neúčelnosti a neefektívnosti vynaložených nákladov na obhajobu v trestnom konaní súd prvej inštancie zdôraznil, že zásada práva na obhajobu je vyjadrená v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR a v čl. 40 Listiny základných práv a slobôd. Právo na obhajobu upravuje aj čl. 6 ods. 3 písm. b/, c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Právo na obhajobu je vymedzené aj v zásadách trestného konania, keď podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu. Podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku má obvinený právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom. Obsah práva na obhajobu má svoju pozitívnu a negatívnu zložku. Obvinený (tiež podozrivý, ako aj obžalovaný a odsúdený) majú právo obhajovať sa a to sami alebo prostredníctvom zvoleného obhajcu, prípadne právo požiadať o jeho ustanovenie. Súčasne však obvinený má povinnosť v prípadoch tzv. nutnej obhajoby strpieť obhajcu, aj keby si sám neželal, aby bol obhajovaný a na druhej strane je povinnosť orgánov činných v trestnom konaní dbať na dodržiavanie uvedených práv a povinností v celom trestnom konaní. Pozitívna časť obsahu základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočíva teda v možnosti zvoliť si obhajcu, pričom obvinený si môže zvoliť v jednom trestnom konaní viacej obhajcov. Štát, zodpovedá za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím, a to tak rozhodnutím o vznesení obvinenia ako aj rozhodnutím o vzatí do väzby, pričom táto zodpovednosť je vymedzená ako objektívna a nahradzuje sa skutočná škoda a ušlý zisk. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím je existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Skutočná škoda sa vymedzuje ako ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Vo vzťahu ku zodpovednosti štátu za škodu, nie je rozsah jeho zodpovednosti limitovaný kritériom účelnosti nákladov vynaložených poškodeným na trovy obhajoby. Účelnosť ako

zákonná podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu nebola v zákone 514/2003 Z.z. formulovaná, teda účelnosť vynaložených nákladov na obhajobu ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu zákon z.č. 514/2003 Z.z. neupravuje . Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia takéhoto rozhodnutia a vznik škody v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Zákon č. 514/2003 Z.z. do 1.1.2013 nelimitoval náhradu nákladov trov konania uplatnených ako súčasť skutočnej škody výškou tarifnej odmeny za poskytnuté služby právne pomoci a námietky žalovaného v tomto smere nepovažoval súd prvej inštancie za relevantné. V danej veci boli v prípade obhajoby žalobcu v trestnom konaní jednotlivé úkony vykonané v smere ochrany žalobcu ako obvineného a obžalovaného, podmienené úkonmi a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní (nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi vyvolali zo strany obhajcov žalobcu procesné úkony smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych následkov pre žalobcu, ktoré by v prípade neexistencie tohto rozhodnutia neboli potrebné). Náklady vynaložené žalobcom na úkony obhajoby sú v danej veci podľa názoru súdu prvej inštancie v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia , resp. uznesenia o vzatí do väzby a následného oslobodenia spod obžaloby a boli vyvolané uvedenými nezákonnými rozhodnutiami. S odkazom na uvedené považoval za dôvodný žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s nákladmi vynaloženými na obhajobu v trestnom konaní vrátane väzobného stíhania vo výške spolu 7 559,08 eur.

6. V súvislosti s touto časťou žalobného návrhu mal súd prvej inštancie so žalobcom predložených príjmových pokladničných dokladov, poštovej poukážky, ako aj z obsahu jednotlivých potvrdení obhajcov, a to Advokátskej kancelárie Miklasová & Partners, s.r.o., V.. W. Z. F. V.. V. G. preukázané, že žalobca uhradil cestou svojej matky obhajcom náklady na obhajobu v trestnom konaní spolu vo výške 7 559,08 eur a tieto boli zaplatené ako trovy obhajoby v prebiehajúcom trestnom konaní. Skutočnosť, že išlo o trovy obhajoby prebiehajúceho trestného konania v súvislosti , s ktorým vzniknutý nárok na náhradu škody je predmetom daného konania, potvrdili písomne obhajcovia žalobcu. V prípade obhajoby žalobcu išlo o prípad tzv. nutnej obhajoby podľa § 36 Trestného poriadku (žalobca bol väzobne stíhaný a súčasne išlo o vec, v ktorej horná hranica testu odňatia slobody, ktorá žalobcovi hrozila presahovala päť rokov). Žalobca uhrádzal trovy obhajoby prostredníctvom svojej matky Ľ. Š. v období, keď bol stíhaný väzobne, keďže nemal v dôsledku kolúznej väzby prístup k svojim peňažným prostriedkom, po prepustení uvedené peňažné prostriedky svojej matke vrátil, a to v plnej zaplatenej výške. O čiastku žalobcom preukázateľne zaplatených trov obhajoby, a to Advokátskej kancelárii Miklasová & Partners, s.r.o. vo výške 2 000 eur , V.. W. Z., advokátovi vo výške 3 899,38 eur a V.. V. G., advokátovi vo výške 1 659,70 sa zmenšil jeho majetkový stav, a to tak z dôvodu väzby ako aj trestného stíhania, pričom rozsah náhrady skutočnej škody nie je obmedzený tarifnou odmenou, pretože zodpovedá právnej úprave nutnej obhajoby v trestnom konaní ako aj právnej úprave odmeny advokátov pri poskytovaní právnej pomoci (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2005, sp. zn. 3Cdo 175/2005). Na základe uvedeného preto považoval súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti náhrady skutočnej škody vo výške 7 559,08 eur spočívajúcej v nákladoch na obhajobu v trestnom konaní v celom rozsahu za dôvodný. Z uvedenej sumy priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne od 29.6.2013, teda odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku žalobcu Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, na základe žiadosti žalobcu doručenej MS SR dňa 28.12.2012.

7. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vykonanou väzbou a trestným stíhaním vo výške 1 000 000 eur súd prvej inštancie konštatoval, že sa jedná o zadosťučinenie za utrpenie žalobcu na tých nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity žalobcu, a ku ktorým patrí najmä žalobcova dôstojnosť, česť, dobrá povesť , ako aj ďalšie hodnoty, premietnuté vo vnútornom prežívaní žalobcu ako sloboda pohybu, rodinný život, neistota, frustrácia, ako aj dôsledky v jeho pracovnej sfére. V prejednávanom prípade dospel k záveru, že trestným stíhaním žalobcu vrátane jeho väzobného stíhania, boli významným spôsobom, v dôsledku nezákonných rozhodnutí, negatívne dotknuté všetky zložky morálnej integrity žalobcu. Pri hodnotení následkov neoprávnenej väzby a trestného stíhania vychádzal jednak z výsluchu samotného žalobcu ako aj v konaní vypočutých svedkov, pričom zistil, že väzba predstavovala pre žalobcu sociálny a kultúrny šok, vyvolala v ňom pocity beznádeje, frustrácie, stresu, izolácie, bezmocnosti, strachu a obáv, v dôsledku väzby stratil žalobca sociálne kontakty, väzba výrazne obmedzila jeho rodinné kontakty a to s poukazom na skutočnosť, že išlo o tzv. kolúznu väzbu, ktorej režim umožňoval zasielanie listov, ktorých obsah bol kontrolovaný a v dôsledku toho sa aj ich doručenie oneskorovalo o niekoľko týždňov a umožňovala návštevy rodiny

jedenkrát za tri týždne výlučne za prítomnosti príslušníka ZVJS, pričom rodinní príslušníci boli od žalobcu oddelení sklenenou stenou a medzi sebou komunikovali telefónom. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca musel vo väzbe znášať v dôsledku svojho predchádzajúceho pracovného zaradenia ako člena policajného zboru príkorie, mal len veľmi obmedzený kontakt so svojimi rodičmi, nemohol byť so svojou rodinou, ani byť prítomný pri poslednej rozlúčke s blízkou osobou, o ktorú sa staral (starý otec žalobcu), prehliadky vo väzbe na žalobcu v dôsledku spôsobu ich vykonávania pôsobili ponižujúco. Väzba teda podľa názoru súdu prvej inštancie spôsobila žalobcovi výraznú ujmu na jeho základných právach a slobodách, najmä práva na slobodu, súkromie, dôstojnosť a rodinný život, pričom následky nezákonnej väzby boli takej intenzity a závažnosti, že súdu sa nejavilo za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia. Na základe uvedeného uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za čas väzby vo výške 7 280 eur, keď pri stanovení výšky náhrady za jeden deň väzby vychádzal zo sumy 40 eur denne, ktorú ustálil porovnaním s výškou v iných obdobných sporoch ako i v porovnaní, s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody i v iných štátoch Európskej únie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010) a za celé obdobie väzby žalobcu v trvaní 182 dní mu priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 7 280 eur, ktorú považoval za primeranú.

8. Vo vzťahu ku stanoveniu výšky nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie žalobcu zvažoval súd prvej inštancie predovšetkým dopady nezákonného rozhodnutia na osobnostnú sféru žalobcu, vplyv na jeho povesť, na pracovnú sféru života a zvážil zmeny spôsobené trestným stíhaním v spôsobe života žalobcu. Žalobcovi sa kládol za vinu zločin marenia spravodlivosti v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa, za ktoré skutky mu hrozil trest odňatia slobody jeden až šesť rokov. Trestné stíhanie žalobcu trvalo päť a pol roka. Trestnú činnosť, ktorá bola žalobcovi kladená za vinu mal spáchať pri výkone funkcie vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorého príslušníkom bol od roku 1995 a vzhľadom na povesť, ktorú pred trestným stíhaním požíval, charakter a povaha trestnej činnosti, z ktorej bol žalobca obvinený priamo úmerne zvyšovala intenzitu, s ktorou žalobca ako osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním , trestné stíhanie negatívne vnímala. Do začatia trestného stíhania si žalobca plnil svoje služobné úlohy iniciatívne a zodpovedne, za čo bol odmeňovaný. Po začatí trestného stíhania a prepustení z väzby sa žalobca v dôsledku svojej predchádzajúcej negatívnej skúsenosti obával vykonávať vyšetrovacie úkony, vyslúchať obvinených a poškodených, aby nebol opätovne bezdôvodne obvinený, v práci pociťoval tlak na svoju osobu, ktorý mal viesť ku odchodu z Policajného zboru čo napokon aj urobil, a to potom ako v dôsledku medializácie svojho trestného stíhania bol prepustený z funkcie riaditeľa Obvodného oddelenia Policajného zboru v Handlovej. Prepustenie žalobcu z funkcie riaditeľa, ako to potvrdil hovorca Ministerstva vnútra SR, priamo súviselo s trestným stíhaním žalobcu. Z výsluchu svedkov (najmä matky a manželky žalobcu) vyplynulo, že osobnosť žalobcu sa v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania vrátane väzobného stíhania zmenila, keď predtým sa žalobca javil ako spoločenský, sebavedomý mladý človek s životnými a pracovnými ambíciami, ktorý rád vykonával svoju prácu a bol v nej úspešný. Po návrate z väzby opisovali svedkyne zmenu v osobnostných črtách žalobcu, ktorý sa im javil ako nervózny, nestabilný, výbušný, obával sa o budúcnosť, nerád vykonával svoju prácu, pričom zmena postoja k práci bola spôsobená práve jeho trestným stíhaním. V dôsledku medializácie trestného stíhania bol žalobca považovaný v meste Prievidza ako aj v okolitom regióne za člena organizovanej trestnej skupiny, čo mu poškodilo povesť a doposiaľ si nemohol nájsť adekvátnu prácu v lokalite, v ktorej býva. V dôsledku trestného stíhania sa negatívne zmenili aj sociálne interakcie žalobcu s okolím, keď tento úplne stratil priazeň niektorých kamarátov a kolegov. Keďže viac ako päť rokov trvajúce trestné stíhanie žalobcu negatívne ovplyvnilo jeho osobnosť , psychiku, správanie, dobré meno žalobcu a jeho rodiny, rodinný a spoločenský život žalobcu a malo výrazne negatívny dopad na jeho pracovné uplatnenie, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi vznikla ujma trvajúca po celú dobu trestného stíhania, pričom tento zásah bol o to intenzívnejší, keď sa preukázalo, že žalobca bol po celé toto dlhé obdobie trestne stíhaný pre skutky, ktoré sa nestali. Na základe uvedeného považoval súd prvej inštancie za primeraný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur, ktorú mu priznal ako formu zadosťučinenia za nezákonné trestné stíhanie. Vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol, keď žalobcom požadovanú nemajetkovú ujmu vo výške nad 12 280 eur považoval za neprimeranú k následkom, ktoré mu boli spôsobené. V tejto časti žaloby zamietol i nárok na zaplatenie úroku z omeškania z nároku na nemajetkovú ujmu, keďže povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (viď. rozsudok NS SR sp.zn. 6 Cdo 185/2011).

9. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech priznal náhradu trov konania v plnej výške. Konštatoval, že úspech žalobcu v spore odvodený od priznanej sumy vo výške 19 839,08 eur, predstavoval vo vzťahu ku uplatnenému nároku vo výške 1 007 559,08 eur len 1%, teda išlo o nepatrný úspech žalobcu. Keďže úspech žalovaného v spore predstavoval 99%, súd prvej inštancie rozhodol tak, že nárok na náhradu trov konania v plnej výške priznal žalovanému.

10. Proti výroku rozsudku, ktorým bola nad určený prísudok zamietnutá žaloba v časti o náhradu nemajetkovej ujmy a výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na nové konanie a rozhodnutie. Žalobca mal za to, že bol naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods.1 písm. d/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 365 ods.1 písm. h/ C.s.p. (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vo vzťahu k primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej väzby vo výške 7 280 eur zdôraznil, že spory týkajúce sa náhrady škody sú špecifické v potrebe individuálneho prístupu k jednotlivým prípadom a hodnoteniu špecifických znakov pre jednotlivé konania, že nie je možné vychádzať z paušálnej sumy predstavujúcej náhradu nemajetkovej ujmy. Konkrétny rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky (30 Cdo 2357/2010) na ktorý odkazuje, však neodkazuje na presnú sumu, ktorú by súdy mali priznávať za každý deň nezákonnej väzby. Určitý rozsah, v ktorom sa súd obvykle pohybuje čo do výšky náhrady nemajetkovej ujmy je dobrou orientačnou pomôckou, avšak podstatnejšie sú okolnosti každého jedného prípadu. Výkon väzby totiž odlišne pôsobí na človeka, ktorý až do začiatku výkonu väzby viedol riadny život a s výkonom väzby ani trestným stíhaním neprišiel predtým nikdy do kontaktu, ako na človeka, ktorý prípadne už zažil situácie súvisiace s výkonom väzby. Suma 40 eur, ktorú súd prvej inštancie považuje v tomto prípade za adekvátnu sumu náhrady nemajetkovej ujmy za deň nezákonnej väzby, mierne prekračuje strednú hodnotu ustálenú z označeného rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky. Podľa názoru odvolateľa je v jeho prípade vytvorený priestor, aby sa táto výška náhrady nemajetkovej ujmy pohybovala vyššie než je paušálna suma 40 eur za deň nezákonnej väzby, a to s poukazom na skutkové okolnosti zistené vykonaným dokazovaním, uvedené v napadnutom rozsudku. Rovnako skutkové okolnosti zistené vykonaným dokazovaním súvisiace s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie jeho osoby odôvodňujú priznanie vyššej náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie mal jednoznačne zohľadniť aj obdobie, ktoré nastalo po skončení nezákonného trestného stíhania a nebrať do úvahy len samotné obdobie trestného stíhania. Následky nezákonného trestného stíhania sa v jeho prípade neskončili s právoplatným skončením samotného trestného stíhania, ale na dlhú dobu sa zapísali do pamäte širokého okolia, čo pociťuje až do súčasnosti . Skutočnosť, že ujma z nezákonného trestného stíhania jeho osoby pretrváva až do súčasnosti, vyplynula z vykonaného dokazovania (vrátane výsluchov jeho matky a manželky odvolateľa). Z odôvodnenia prvoinštančného súdu je zrejmé, že súd sa zaoberal len časom nezákonného trestného stíhania a suma 5 000 eur predstavuje nemajetkovú ujmu len za toto obdobie. Je nevyhnutné, aby súd zohľadnil a vyčíslil aj sumu nemajetkovej ujmy za následky spôsobené mu nezákonným trestným stíhaním, ktoré sa prejavujú aj po jeho skončení. Výška nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola priznaná v sume 5 000 eur za nezákonné trestné stíhanie je neprimeraná k tomu, že jeho trestné stíhanie prebiehalo 5 a pol roka a že aj v období po skončení trestného stíhania prichádzal do kontaktu s prostredím, ktoré bolo absolútne odlišné od prostredia, v ktorom dovtedy žil. Nezákonné rozhodnutie o trestnom stíhaní jeho osoby ako aj nezákonné rozhodnutie o väzbe, boli vydané v priebehu mesiaca október 2006, t.j. v období, kedy podľa v tom čase platného a účinného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. nebola žiadnym spôsobom obmedzená výška nemajetkovej ujmy, ktorú bolo možné priznať za nezákonné trestné stíhanie a nezákonnú väzbu.

11. Proti prisudzujúcemu výroku rozhodnutia podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný navrhujúc, aby odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol, alternatívne, aby ho z dôvodov podľa § 389 ods.1 písm. b/ C.s.p . zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a to z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo porušeniu práva na spravodlivý proces, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolateľ konštatoval, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený, je nepreskúmateľný

a nezodpovedá ust. § 220 ods. 2 C.s.p., čím bolo porušené právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie. Vo vzťahu k posúdeniu neexistencie dôvodov v zmysle § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č.514/2003 Z.z. konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, tento nepristúpil k náležitému odôvodneniu posúdenia existencie podmienky uvedenej v citovanom ustanovení , keď sa nijakým spôsobom nevysporiadal s námietkami spočívajúcimi v konkrétnom správaní a konaní žalobcu, ktoré zakladalo zavinenie a ktoré viedlo k podozreniu z marenia spravodlivosti a zneužívania právomoci verejného činiteľa. Žalovaný zdôraznil, že už vo svojom vyjadrení zo dňa 23. 10. 2013 ako aj následne počas konania poukazoval na konkrétne konanie žalobcu ako príslušníka Policajného zboru, ktoré vykazovalo známky nevhodného správania, ako vyšetrovateľa vo vzťahu k poškodenému v trestnom konaní. Žalobca mal ako vyšetrovateľ viackrát telefonicky kontaktovať poškodeného a dávať mu rady ohľadom záležitostí, ktoré súviseli s trestným oznámením. Policajt v pozícii vyšetrovateľa nemá dôvod radiť, a teda ovplyvňovať oznamovateľa a akékoľvek usmerňovanie vo vzťahu ku konaniu poškodeného nie je namieste, a to o to viac zo strany orgánu činného v trestnom konaní. Pri rozhodovaní o väzbe sa nevychádzalo len zo svedectva poškodeného, ale aj z predpisu odposluchu telefonického rozhovoru zo dňa 5. 10. 2006 medzi žalobcom a poškodeným, kedy bol preukázaný neštandardný kontakt. S prihliadnutím na § 71 ods. 1 písm. c/, c/ Trestného poriadku, § 48 ods. 3 zákona č. 70 / 1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je nesporné, žalobca si mal byť vedomý, že svojim nevhodným konaním a správaním v trestnom konaní, v ktorom mal pozíciu vyšetrovateľa, zakladá podozrenie z páchania trestného činu. Uvedené znamená, že rozhodnutie o väzbe bolo dôvodné a vychádzalo zo správne zisteného skutkového stavu v čase rozhodovania o väzbe. K priznanej náhrade nemajetkovej ujmy v celkovej výške 12 280 eur žalovaný uviedol, že táto suma je neprimeraná. Zdôraznil, že pri priznávaní nemajetkovej ujmy musí súd mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej sumy tak, aby bolo zabezpečené primerané zmiernenie nemajetkovej ujmy . Zdôraznil, že za najzávažnejší dôsledok (smrť) zákon umožňuje priznať maximálnu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške päťdesiatnásobku minimálnej mzdy, čo v danom prípade predstavuje sumu vo výške 12 613,69 eur za rok 2006 (vydanie uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenia o vzatí do väzby) a sumu vo výške 16 360 eur za rok 2012 (vydanie rozhodnutia, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby). Vo vzťahu k priznanej nemajetkovej ujme za obdobie väzby vo výške 7 280 eur žalovaný konštatoval, že súd prvej inštancie neakceptoval jeho argumentáciu, v ktorej poukazoval na nevyhnutnosť preukázania následkov rozhodnutia o väzbe, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti s vykonanou väzbou ako aj na subsidiárnu povahu kompenzácie nemajetkovej ujmy v peňažnej forme pri zachovaní primeranosti ako základnej zásady pri určovaní vhodného prostredia satisfakcie za nemajetkovú ujmu. Rozsudok súdu prvej inštancie pritom odpoveď na otázku aké konkrétne negatívne následky v rodinnom, súkromnom, či spoločenskom živote žalobcu boli zapríčinené rozhodnutím o väzbe, nedáva. V rozhodnutí súd prvej inštancie okrem odkazu na jedno rozhodnutie českého súdu nijakým spôsobom nepodal výklad a neodôvodnil, z akých dôvodov v tomto konaní vychádzal práve zo sumy 40 eur za jeden deň väzby (rozhodnutie, na ktoré poukázal, stanovuje limity v rozpätí 20 až 60 eur, a to aj s prihliadnutím na životnú úroveň v danom štáte). Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur ako formu zadosťučinenia za nezákonné trestné stíhanie žalobcu, súd prvej inštancie túto náhradu odôvodnil obdobne ako náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu. S prihliadnutím na odôvodnenie rozhodnutia na str. 21 a str. 22 sa priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur javí ako duplicitná, jej výška je neprimeraná a neodôvodnená. Poukazujúc na rozhodnutie ESĽP vo veci Lavrechov vs. Česká republika zo dňa 20.6.2013, sťažnosť č. 57404/08 žalovaný uviedol, že predmetné trestné konanie predstavuje práve prípad opisovaný v citovanom rozhodnutí. Trestné stíhanie žalobcu prebiehalo v súlade so zákonnými ustanoveniami, nebolo poznačené zbytočnými prieťahmi a príslušné orgány činné v trestnom konaní, ako aj súdy vykonávali úkony nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia zároveň absentuje akékoľvek odôvodnenie priznanej nemajetkovej ujmy, nie je v ňom nijakým spôsobom podaný výklad resp. uvedenie akými úvahami dospel súd k záveru o priznaní nemajetkovej ujmy práve vo výške 5 000 eur. Žalovaný konštatoval, že pri tomto type ujmy síce neexistujú jednoznačné kvantifikačné pravidlá (ako je to pri skutočnej škode), napriek tomu sa však každá úvaha súdu musí opierať o konkrétne a preskúmateľné hľadiská odôvodňujúce konkrétnu priznanú výšku náhrady v peniazoch, s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy, závažnosti následkov v súkromnom a pracovnom živote.

12. Pokiaľ ide o náhradu škody v podobe uhradených trov obhajoby v trestnom konaní žalovaný namietol , že v tejto časti súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a jeho rozhodnutie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru žalovaného je potrebné rozlišovať právo na obhajobu (čl. 50 ods.3 Ústavy SR, § 34 ods.1 Trestného poriadku) a právo na náhradu škody v podobe trov konania podľa osobitného právneho predpisu (zákon č. 514/2003 Z.z.). Žalovaný poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Cdo 402/2015 zo dňa 28. 4. 2016, ktorý o. i. uviedol, že „obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúcu v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nárokov na náhradu škody proti štátu neobmedzený“. Prijatý záver žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov. Požiadavku účelnosti jasne definuje § 18 ods.3 zákone č. 514/2003 Z.z.. V nadväznosti na uvedené sa prijatie záveru súdu prvej inštancie vo vzťahu k § 18 ods.3 zákona č. 514/2003 Z.z. javí nielen ako nesprávne právne posúdenie, ale aj ako posúdenie, ktoré je v rozpore nielen so znením zákona ale aj súdnou praxou. Súdom priznaná odmena vo výške 2 000 eur predstavuje dohodnutú odmenu medzi právnym zástupcom (advokátska kancelária MIKLASOVÁ & PARTNERS, s.r.o.) a žalobcom, a nie odmenu určenú na základe vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov. Podľa samotného vyjadrenia žalobcu ho V.. W. zastupovala len časť trestného konania a splnomocnenie jej žalobca udelil dňa 4.5.2011, teda v čase, keď ho v trestnom konaní zastupoval aj V.. W. Z.. Súd prvej inštancie naviac dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam o vzniku majetkovej škody vo sfére žalobcu, keď úhradu trov konania vykonávala matka žalobcu. V zmysle ustálenej judikatúry sa škodou chápe ujma, ktorá nastala alebo sa prejavuje v majetkovej sfére poškodeného a je možné ju objektívne vyjadriť v peniazoch. Predložené čestné prehlásenie v nijakom prípade nepreukazuje, že žaloba reálne finančné prostriedky svojej matke vrátil.

13. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaných odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru o nedôvodnosti odvolania žalobcu proti zamietajúcemu výroku a čiastočnej dôvodnosti odvolania žalovaného podaného proti prisudzujúcemu výroku rozhodnutia.

14. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

15. V danej veci je po dispozitívnych úkonoch žalobcu a procesnom úkone súdu (uznesenia zo dňa 26.11.2014, č.k. 25C/151/2013-162) predmetom konania nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 1 007 559,08 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 1 006 563,50 eur od 28.12.2012 do 9.2.2013 a úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne zo sumy 1 007 559,08 eur od 10.02.2013 do zaplatenia, ktorej právny základ je odvodzovaný od nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia z 18.10.2006, ČVS:PPZ-36/BOK-C-2006 a nezákonného uznesenia Vojenského obvodového súdu Bratislava z 20.10.2006 sp.zn. 3Tp/461/2006, ktorým bol žalobca podľa § 72 ods.1,2, § 71 ods.1 písm. b/, c/ Trestného poriadku vzatý do väzby. Uplatnená istina pozostáva z náhrady škody (skutočnej) za uhradené náklady trov obhajoby v trestnom konaní vo výške 7 559,08 eur a z náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s vykonanou väzbou a trestným stíhaním vo výške 1 000 000 eur.

16. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola dávnejšou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), dôsledkom ktorej nebolo odňatie možnosti účastníka konať pred súdom. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

17. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje odvolací súd za podstatné v súvislosti s vyporiadavaním

sa s odvolacími námietkami žalobcu o inej vade konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, v ktorom absentuje riadne odôvodnenie zodpovedajúce ust. § 220 ods.2 C.s.p.. Zdôrazňuje, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možné konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie osobitne vo vzťahu ku každému nároku uplatneného v žalobe jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietkam odvolateľov nie je možné v tomto smere priznať úspech.

18. V preskúmavanej veci je uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vzatí žalobcu do väzby nezákonným rozhodnutím a žalobca, ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.3.2012, č.k. 1T/35/2007-VOS spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 3 , § 5, § 6 ods.1,2, zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia a rozhodnutím o vzatí do väzby (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 53/93).

19. Za vecne a právne správne považuje odvolací súd aj závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke žalovaného o tom, že si žalobca zapríčinil väzbu sám (§ 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z.) a vo vzťahu k posúdeniu podmienok vylučujúcich nárok žalobcu na náhradu škody, ktoré súd prvej inštancie podrobne a dôsledne odôvodnil v ods. 32 rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a odkazuje na ne. S námietkami žalovaného, ktorý v podanom odvolaní s poukazom na § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku, § 48 ods. 3 zákona č. 70 / 1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície opakovane zdôraznil, že žalobca si mal byť vedomý, že svojim nevhodným konaním a správaním v trestnom konaní, v ktorom mal pozíciu vyšetrovateľa, zakladá podozrenie z páchania trestného činu sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí a odvolací súd nemá za dôvodné na jeho skutkových a právnych záveroch nič meniť.

20. S prihliadnutím na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaniami žalobcu a žalovaného napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu v časti vzťahujúcej sa k výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 280 eur (pozostávajúcej z náhrady nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej väzby vo výške 7 280 eur a z náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie vo výške 5 000 eur) a ktorým nad určený prísudok žalobu v tejto časti (vrátane uplatnených úrokov z omeškania) zamietol, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.). V odôvodnení rozhodnutia

sa preto obmedzuje iba na skonštatovanie správnosti rozhodnutia v týchto častiach a na zdôraznenie jeho správnosti dodáva nasledovné.

21. K oboma odvolateľmi uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej dôsledkom nezákonného rozhodnutia orgánu štátu vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi (vrátane skutočností, ktoré vyplynuli z výsluchov v konaní vypočutých svedkov) preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 133 až § 135 zákona č. 99/1963 Zb. v znení účinnom do 30.6.2016, resp. z ustanovení druhého dielu zákona č. 160/2015 Z.z. v znení účinnom od 1.7.2016 alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

22. K námietke oboch odvolateľov, že rozsudok prvoinštančného súdu v časti, ktorou rozhodoval o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku nezákonného rozhodnutia orgánu štátu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil vo vzťahu k uvedenému nároku správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

23. Námietky žalobcu a žalovaného súvisiace s výškou priznanej nemajetkovej ujmy odvolací súd považuje za nedôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne a dôsledne posúdil kritériá, ktoré je potrebné zohľadniť pri určení výšky nemajetkovej ujmy, a to osobitne titulom nezákonnej väzby a titulom nezákonného trestného stíhania (vyjmúc obdobie väzobného stíhania) . Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, aké následky žalobcovi vznikli vo sfére jeho pracovného, rodinného a spoločenského života, ktoré súd prvej inštancie pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil, a to osobitne titulom nezákonnej väzby a osobitne titulom nezákonného trestného stíhania (vyjmúc obdobie väzobného stíhania) a je z neho zistiteľné, akými úvahami sa riadil pri určení priznanej výšky náhrady. Súd prvej inštancie dostatočne, jasne a presvedčivo objasnil úvahy, ktoré ho k priznaniu nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej väzby v určenej výške viedli. Dôvodil, že väzba predstavovala pre žalobcu sociálny a kultúrny šok, vyvolala v ňom pocity beznádeje, frustrácie, stresu, izolácie, bezmocnosti, strachu a obáv, v dôsledku väzby stratil žalobca sociálne kontakty, väzba výrazne obmedzila jeho rodinné kontakty, žalobca musel vo väzbe znášať v dôsledku svojho predchádzajúceho pracovného zaradenia ako člena Policajného zboru príkorie, mal len veľmi obmedzený kontakt so svojimi rodičmi, nemohol byť so svojou rodinou, ani byť prítomný pri poslednej rozlúčke s blízkou osobou, o ktorú sa staral (starý otec žalobcu), prehliadky vo väzbe na žalobcu v dôsledku spôsobu ich vykonávania pôsobili ponižujúco, väzba spôsobila žalobcovi výraznú ujmu na jeho základných právach a slobodách, najmä práva na slobodu, súkromie, dôstojnosť a rodinný život, pričom následky nezákonnej väzby

boli takej intenzity a závažnosti, že nebolo postačujúcim poskytnutie iného zadosťučinenia. Výšku nároku nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej väzby správne určil aj z hľadiska využitia komparačnej metódy vo vzťahu k iným obdobným prípadom ako aj s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody v iných štátoch Európskej únie, s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 30Cdo/2357/2010 (keď pri kvantifikácii tejto nemajetkovej ujmy vychádzal zo sumy 40 eur za jeden deň väzby). V rozhodnutí zohľadnil aj následky vzniknuté žalobcovi dôsledkom nezákonného trestného stíhania, pri ktorom neposudzoval a nezohľadňoval obdobie väzobného stíhania (námietka žalovaného o čiastočnom splývaní oboch nárokov na základe ktorých súd prvej inštancie priznal náhradu nemajetkovej ujmy je potom nedôvodná), a to až do rozhodnutia súdu (z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku trestného stíhania zistil a zohľadňoval aj následky v zmene osobnosti žalobcu, následky v pracovnej a sociálnej oblasti existujúce aj v čase jeho rozhodovania) . Súd prvej inštancie v rozhodnutí presvedčivo a zrozumiteľne uviedol úvahy, ktoré ho k priznaniu a určenej výške náhrady nemajetkovej ujmy za toto obdobie viedli. Pri rozhodovaní zvažoval predovšetkým dĺžku trestného stíhania žalobcu , dopady nezákonného rozhodnutia na osobnostnú sféru žalobcu, vplyv na jeho povesť, na pracovnú sféru života a zvážil zmeny spôsobené trestným stíhaním v spôsobe života žalobcu. Zohľadňoval i skutočnosť, že z výsluchu svedkov (najmä matky a manželky žalobcu) vyplynulo, že osobnosť žalobcu sa v dôsledku prebiehajúceho trestného stíhania vrátane väzobného stíhania zmenila, keď predtým sa žalobca javil ako spoločenský, sebavedomý mladý človek s životnými a pracovnými ambíciami, ktorý rád vykonával svoju prácu a bol v nej úspešný, po návrate z väzby došlo k zmene v jeho v osobnostných črtách žalobcu (bol nervózny, nestabilný, výbušný, obával sa o budúcnosť, nerád vykonával svoju prácu), v dôsledku medializácie trestného stíhania bol žalobca považovaný v meste Prievidza ako aj v okolitom regióne za člena organizovanej trestnej skupiny, čo mu poškodilo povesť a do rozhodnutia súdu si nemohol nájsť adekvátnu prácu v lokalite, v ktorej býva. Súd prvej inštancie zohľadnil i to, že v dôsledku trestného stíhania sa negatívne zmenili sociálne interakcie žalobcu s okolím, keď tento úplne stratil priazeň niektorých kamarátov a kolegov. S prihliadnutím k týmto vykonaným dokazovaním zisteným skutočnostiam súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi vznikla ujma, pričom tento zásah bol o to intenzívnejší, keď sa preukázalo, že žalobca bol po celé toto dlhé obdobie trestne stíhaný pre skutky, ktoré sa nestali a ako primeraný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním, považoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur. S uvedeným názorom sa odvolací súd stotožňuje a odvolacie námietky žalobcu a žalovaného v tomto smere nepovažuje za dôvodné.

24. Za dôvodné považuje odvolací súd námietky žalovaného smerujúce k prísudku náhrady majetkovej škody vo výške 7 559,08 eur spolu s 5,5% ročným úrokom z omeškania za obdobie od 29.6.2013 do zaplatenia predstavujúcej žalobcom vynaložené náklady na obhajobu v trestnom konaní. Súd prvej inštancie mal pri posudzovaní nároku v tejto časti zo žalobcom predložených príjmových pokladničných dokladov, poštovej poukážky, ako aj z obsahu jednotlivých potvrdení obhajcov podrobne špecifikovaných v ods. 16,17,18 rozhodnutia (Advokátskej kancelárie Miklasová & Partners, s.r.o., V.. W. Z., F. F. V.. V. G., advokáta) preukázané, že žalobca uhradil obhajcom náklady na obhajobu v trestnom konaní spolu vo výške 7 559,08 eur a tieto boli zaplatené ako trovy obhajoby v prebiehajúcom trestnom konaní. Keďže žalobca uhrádzal trovy obhajoby vo výške 4 979,08 eur prostredníctvom svojej matky Ľ. Š. v období, keď bol stíhaný väzobne (v dôsledku kolúznej väzby nemal prístup k svojim peňažným prostriedkom), po svojom prepustení uvedené peňažné prostriedky svojej matke vrátil v plnej ňou zaplatenej výške.

25. Pokiaľ žalovaný namieta vyhodnotenie vykonaného dokazovania vo vzťahu k uhradeniu sumy 4 979,08 eur žalobcom po prepustení z väzby svojej matke, na tieto námietky ako nedôvodné odvolací súd neprihliadol. Zdôrazňuje, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný právny pomer strán sporu, ktorá určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 C.s.p.). Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. V zmysle ust. § 185 a nasl. C.s.p. dokazovanie je zákonom

upravený postup súdu ako aj strán sporu , na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Hodnotenie dôkazov teda neznamená ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov, keď hodnotiaca úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu a musí byť v odôvodnení rozhodnutia riadne vysvetlená. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie pri vyhodnotení vykonaného dokazovania smerujúceho k zisteniu, či žalobca uvedenú sumu trov obhajoby svojej matke po prepustení z väzby reálne vrátil, citovanou zákonnou úpravou dôsledne riadil. Na str. 17, 18 rozhodnutia podrobne a primerane vysvetlil, ako vyhodnotil vykonané dokazovanie a ako dospel k záveru o nedôvodnosti námietok žalovaného o účelovosti a nedôveryhodnosti čestného prehlásenia matky žalobcu (Ľ. Š.N.) pri prihliadnutí k tomu, že zo žiadnej okolnosti zistenej v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že žalobca krátko po svojom prepustení z väzby nemohol disponovať s peňažnou hotovosťou vo výške 4 978,08 eur.

26. Pokiaľ ide o čiastku žalobcom preukázateľne zaplatených trov obhajoby, a to Advokátskej kancelárii Miklasová & Partners, s.r.o. vo výške 2 000 eur , V.. W. Z., advokátovi vo výške 3 899,38 eur a V.. V. G., advokátovi vo výške 1 659,70 eur, odvolací súd sa však nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že rozsah náhrady skutočnej škody nie je obmedzený tarifnou odmenou, pretože zodpovedá právnej úprave nutnej obhajoby v trestnom konaní, ako aj právnej úprave odmeny advokátov pri poskytovaní právnej pomoci, pri ktorej použil závery rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.10.2005, sp. zn. 3Cdo 175/2005. Odvolací súd v súvislosti s právnymi závermi prijatými súdom prvej inštancie poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2016 sp. zn. 6 Cdo 402/2015 uverejneného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 2/2018 podľa ktorého „Aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.“ V odôvodnení svojho rozhodnutia Najvyšší súd SR uvádza „Účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľko násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú (tak je tomu aj v predmetnej veci). Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Podľa dovolacieho súdu niet dôvodu, aby sa toto pravidlo neuplatnilo aj pri určení rozsahu náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby, ktorá náhrada sa priznáva proti štátu, keďže jeho použitím sa objektívne vyjadruje odmena za zastupovanie, ak zástupcom je advokát. Tarifná odmena advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní sa totiž stanovuje podľa toho, či ide o obhajobu v trestnom konaní alebo o zastupovanie v konaní o priestupkoch, a podľa počtu úkonov právnej pomoci (služby) odstupňovaných podľa hornej hranice trestnej sadzby. Ide o kritériá, ktoré sú jasne určené, ktoré sú merateľné a predvídateľné. Určenie rozsahu náhrady škody podľa uvedených kritérií nepochybne prispieva aj k právnej istote účastníkov tohto právneho vzťahu. Pre účely náhrady škody treba preto za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny.“

27. V otázke výšky majetkovej škody spočívajúcej v trovách obhajoby v trestnom konaní sa preto odvolací súd nestotožňuje s právnym názorom prijatým súdom prvej inštancie, ktorý žalobcovi bez ďalšieho priznal z titulu náhrady majetkovej ujmy náhradu trov obhajoby čiastočne v rozsahu zmluvne dohodnutej odmeny (za zastupovanie Advokátskou kanceláriou Miklasová & Partners, s.r.o. vo výške 2 000 eur a za zastupovanie V.. V. G., advokátom vo výške 1 659,70 eur) a čiastočne vo výške tarifnej odmeny (za zastupovanie V.. W. Z., advokátom vo výške 3 899,38 eur) . Zdôrazňuje, že rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b/, § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b/). V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je nevyhnutné, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým

uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi náhradu majetkovej škody vo výške 7 559,08 eur spolu s 5,5% ročným úrokom z omeškania za obdobie od 29.6.2013 do zaplatenia a v závislom výroku o trovách konania podľa § 389 ods.1 písm. c/ zrušil a podľa § 391 ods.1 C.s.p. vrátil v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude po vykonaní príslušného dokazovania so zameraním na preskúmanie účelnosti nákladov vynaložených na trovy obhajoby osobitne za zastupovanie Advokátskou kanceláriou Miklasová & Partners, s.r.o., za zastupovanie V.. V. G., advokátom a za zastupovanie V.. W. Z. (keď správnosť výšky súdom prvej inštancie v rozhodnutí priznanej tarifnej odmeny za zastupovanie týmto advokátom je možné preskúmať len v spojení s posúdením a priznaním tarifnej odmeny za zastupovanie ostatnými dvoma právnymi zástupcami) a v novom rozhodnutí priznať žalobcovi náhradu účelne vynaložených nákladov na trovy obhajoby, za ktoré treba v zmysle právnych záverov vyslovených odvolacím súdom (§ 391 ods.2 C.s.p.) považovať náklady vo výške odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní určenej podľa vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov v znení účinnom v čase vykonania jednotlivých úkonov právnej pomoci. V novom rozhodnutí o zostávajúcom predmete konania súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods.3 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon
pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).